

og undersøgte, en Kvittance, men der er det dog føjet til i Kasseforordningen af 8. Juli 1840 § 37, at „Kvittancen beskytter dog ikke Regnskabsføreren imod senere opdaget Ansvar, hidrørende enten fra udeladte Indtægtsposter eller fra falsk Legitimation af Udgiften“. I Virkeligheden staar man der overfor Muligheden for og Retten til i indtil 10 Aar til enhver Tid at kunne optage Regnskabet til ny Undersøgelse. Her frasiger man sig imidlertid Retten til at kunne gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet, hvad der jo er en meget vidtgaaende Beslutning, og i andre Lande sker det heller ikke, hvor man i Virkeligheden kunde gøre det med langt større Sindsro. F. Eks. i Tyskland, Preussen og Belgien vedtages der en Lov om Godkendelse af Statsregnskabet. Det har mange Fordele, og det er ogsaa en bedre Orden, for der er ogsaa her noget meget lakst i denne Fremgangsmaade. Store Beløb bevilges paa denne Maade, idet det indeholder en Bevilling af alle de Overskridelser, der er, og disse udgøre meget store Beløb. Naar ærede Medlemmer ville løbe Betænkningen igennem, ville de se mange Oplysninger om Overskridelser til meget store Beløb, og disse Beløb bevilges altsaa paa denne Maade. Ogsaa politisk set er det en mærkværdig Fremgangsmaade, thi Folketinget har jo visse Fortrinsrettigheder med Hensyn til den finansielle Lovgivning, hvilke ere opgyne her, idet disse store Bevillinger, som ere givne her i denne Form, først ere forelagte for Landstinget, idet man har vedtaget den Fremgangsmaade at alternere mellem Landsting og Folketing med Hensyn til Førsteforelæggelsen af Statsregnskabet.

Det er altsaa politisk set ganske mærkværdigt, og politisk set er det ogsaa højst mærkværdigt, at man ved en saadan Beslutning paa et saadant Grundlag, som jeg har skildret, frasiger sig den meget vigtige politiske Rettighed, som Folketinget har i Henhold til Grundlovens § 14. I England f. Eks. afsluttes Statsregnskabet paa en Maade slet ikke. Det bliver meget omhyggeligt behandlet. Det bliver gennemgaaet af Statsrevisionen, og derefter bliver det behandlet i et permanent Udvalg af Underhuset, som hedder „the committee of public accounts“, hvad man kunde kalde et Regnskabsudvalg. Der bliver saa Statsrevisionens Indstillinger gennemgaaede i store Detailler og under Afhørelse af de Embedsmænd, som det angaar. Hvert Departement derovre har sin afregnende

Embedsmand, han tilkaldes, og alle de Spørgsmaal, der have været fremme, blive forelagte ham til mundtlig Redegørelse, og alle andre Oplysninger kunne indhentes i dette Udvalg, hvor ogsaa Statsrevisionen møder. Der optages et stenografisk Referat af disse Forhandlinger, og disse udgives. Der er altsaa i England en fuldstændig Publicitet, hvad man har anset for tilstrækkeligt, og det er ogsaa fuldstændig tilstrækkeligt, idet der derved fremkommer fuldt troværdige Oplysninger om Stats-husholdningen. Maatte da et eller andet politisk Parti finde Anledning til Angreb, har det et Grundlag for et saadant. Men en egentlig formel Afslutning finder altsaa ikke Sted. Det eneste Tilfælde, tror jeg, hvor der om selve denne Indstilling fandt en Debat Sted i Parlamentet, var i 1905. Det var i Henhold til aarelange Anstrelgelser fra et Medlems Side, men dette Medlem faldt ved det Valg, som fandt Sted i 1906, og siden har Lederen af Huset ikke givet nogen Dag til Regnskabets Behandling. Men ikke desto mindre kan der anføres meget væsentlig Nytte, som dette Udvalgs Arbejde har gjort; saaledes ere de store Bedragerier, der have fundet Sted under de sydafrikanske Felttog fra militære Embedsmænds Side, blevne opdagede herigennem.

Jeg skal nu ikke trætte det høje Ting længere, men bemærke, at naturligvis vilde det være ønskeligt at komme bort fra denne Ordning, men jeg kan dog ikke anbefale at der sker nogen Fravigelse fra de almindelige Regler i Aar. Denne Beslutning er jo vedtagen i denne Skikkelse i Landstinget, og vedtages den ikke i samme Skikkelse her i Tinget, skal Sagen atter gaa til Landstinget, og det vilde ikke være saa hensigtsmæssigt paa det sene Tidspunkt af Sessionen, vi nu befinde os. Man har jo desuden i mange Aar vedtaget Statsregnskabet i denne Form, saa det kan ogsaa ske et Aar endnu. Men jeg vil meget anbefale, at det næste Aar, naar Regnskabet først kommer til Behandling i dette høje Ting, tages under Overvejelse, om man ikke i alt Fald kunde komme væk fra en saa ironisk Form, om jeg saa maa sige, for Afslutningen af Statsregnskabet under Hensyn til det Grundlag, paa hvilket denne Indstilling i det hele taget gøres.

Dinesen: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, som nu satte sig, helt igennem det lange og vidtløftige Foredrag, han holdt. Jeg mener, at det ærede Medlem i mange Retninger er gaaet for vidt